

LÓRINC PÉTER

VISSZFÉNY

Itt-ott megoldja az ember az erkölcsi problémát,
megtanul gyűlölni — tiszta emberszeretetből,
emberszeretetből gyűlölni a gonoszt,
a gyilkos embergyűlölőt,
tudva:
emberségből lesz az ember sokszor embertelen,
tudva:
a gyilkost szép szóval meg nem neveled,
emberré nem teszed,
se Kecskeméten, se másutt, egyebütt:
százezreket irt ki
szent osztályerdeke előtt,
osztályoltár előtt:
s az erkölcsi probléma fennáll,
míg vannak osztályok és osztályrétegek,
míg a strukturáltság úr az ember fölött,
úr a világ fölött,
mert az egyén rétegezett visszfénye a társadalomnak,
a társadalom rétegezettiségének,
s krisztusi Kecskemét teszi lehetővé
Héjjas Orgoványát és Siófokot,
mint akár Guernicát és Varsót
— mondja a logika, mondja erkölcs és igaz humánium ...
Jaj, fel kell lépnie az embernek
az emberek embertelensége ellen,
HOGY MEGMENTSE AZ EMBERT,
meg az igaz embert,
az emberséget és emberiséget,
és bármily súlyos és veszélyes az inga lengése
és vérzik a szívem Gorkij igazáért,
a Lenin igazát vállalom mindegyre,
hiába repes szívem Gorkij felé,
Lenin tanát fogadom el végleg,
aki önmagát, önmön-erkölcsét is feláldozta,
hogy az emberiség felvirulhasson, **MERT:**
ki csak álmodik és alkot,
az szavazhat Gorkij és bús Kecskemétre,
de ki valóságos harcterek talaján
folytat gigászi küzdelmeket,
aki felelős a forradalomért, a forradalmárok
s az ember életéért
meg a szent jövőért,
az így gondolkodik:
Allj ki Lenin mellé,
hogy Kecskemét folytatása
Orgovány ne legyen!
Félreállítsz, eiszigetelsz egy rút emberfaját,
gyilkos emberfaját
(hej, de mégis embert?!),
de elejét veszed a gyűlölt mézszárlásnak
az osztályuralom véres uralmának.

*

Tudom, hogy áldozat ölni — börtönbe elszigetelni — forradalomban és
[háborúban is,

de nevezhető ez — kevesebb pátozzsal —
néha feladatnak, néha teendőnek
és mindenképpen az ész uralmának az érzések fölött,
ha nem is az „abszolút” erkölcs fölött mindig,
mert a feladatmulasztás lehetőséget nyújt
a tömegmészárlásra, újabb Orgoványra,
és talán éppen ez az ERKÖLCS és HUMANUM!

Ez a nagy parancs!

Mert tőle függ, lesz-e új vérözön!

Ne elmélkedj, ha kell és ha nincs más hátra!

Vágy hát oda — a harcban.

Mert ez a nagy parancs

Élet és Humánium parancsa!

Persze könnyű mindezt nekem állítani fehér papiroson,

aki csibe nyakát nem metsztem el,

aki e mozdulatot önkezüleg megtenni

soha nem is tudtam,

s ha rákényszerítenének:

parancsot tagadna — elvet megtagadna,

nem tudná legyőzni szíve viszolygását ...

Hiszen a csaták zajában,

ahol könnyű szívvel tettem ki testem a golyónak,

látatlanba sem lőttem ki soha golyómat,

és emberre soha gyilokkal kezem még fel nem emeltem.

A katonamesterséget mégis végig kitanultam,

mert tudtam:

célom elérése

ezt a tudományt is bizony megkívánja

vagy megkívánhatja,

hisz akkor még más utat a kommunizmus sem ismert ...

Kimondtam, ha bele is szédültem!

*

Kibékül bennem az örökkévalóság

s a korlátozott mai világ, a MA!

Hiszek mindkettőben,

egyik sem délibáb.

Minden este feledni kényszerülök a mát és hangosságát,

s átadom jómagam az álom csöndjének.

De szürke gránitszikla-tömbön ülök,

szilárd az alap és szilárd az ÉN,

mert szilárd a JÖVŐ:

álom és valóság jó szilárd egysége!

*

A gép felfalja az embert

és a papiros is szelíd emberevő.

Sokan visszakiváncsoznak

ezért

a kannibálok forró-szurom szigetére

vagy gyerekké zsugorodnának vissza

az édes anyáölbé ...

Mi megindultunk

zord világtájakon

napos szelíd lankáink felé

Marx Lenin és Tito útján haladva,

tudva, hogy utunk célhoz vezet,

ha nem is ma — azonnal!